

FARNOSŤ SV. JÁNA KRSTITEĽA
IVANKA PRI DUNAJI A ZÁLESIE

Ved' Boh tak miloval svet,
že dal svojho jednorodeného Syna,
aby nezahynul nik, kto v neho verí,
ale aby mal večný život. Jn 3.16

Každé obdobie cirkevného roku má svoj význam. Nachádzajúce Veľkonočné sviatky nás vedú k prehĺbeniu viery v Ježiša zmŕtvychvstalého, aby sme si nielen uvedomili, ale tiež prežili Božie prisľúbenia o večnom živote. Evanjeliá nám na viacerých miestach hovoria o zmŕtvychvstaní Ježiša. Jánovo evanjelium prináša stretnutie Márie Magdalény a zmŕtvychvstalého Ježiša.

Mária stojí vonku pred hrobom a plače. Kedy vlastne plačeme? Plač je prejavom našej bezmocnosti, niečo v našom živote zmeniť. Je tiež dôsledkom veľkej túžby, ktorá nebola naplnená. Mária Magdaléna stratila svojho najmilovanejšieho. Plač a strata boli by však prekážkou k tomu, aby si uvedomila, že kedysi jej Pán a Majster povedal: „Tretieho dňa vstanem.“ Tak bola sústredená na hľadanie mŕtveho tela, že zmŕtvychvstalého Ježiša vôbec nečakala.

Evanjeliium pokračuje: Mária sa obrátila a videla pred sebou Ježiša, ale nepoznala, že je to On. Ježiš jej povedal: „Prečo plačeš? Koho hľadáš?“ Tak isto sa opýtal Ondreja a Jána na začiatku svojej činnosti. Vo svojom učení Ježiš hlásal, že kto Boha hľadá, ten ho nájde. Môžeme povedať, že Ježiš sa akoby Márie chcel opýtať: „Akého Boha hľadáš?“ V domnienke, že je to záhradník mu odpovedala: „Ak si ho ty Pane odniesol, povedz mi, kde si ho položil a ja si pre neho pôjdem.“ Hľadala mŕtve telo. Jej hľadanie bolo nesprávne. Preto nevidela Ježiša, keď sa s ním priamo rozprávala. A v tomto sa niekedy i my podobáme Márii Magdaléne – hľadáme rozličné „zážitky Boha“, snažíme sa ho objaviť v príjemnej modlitbe, alebo v niečom, kde s istotou počítame, že sa nám nechá poznať. - A tak si dokážeme predstavovať Boha podľa svojich prianí. Vtedy sa však môže stať, že ho nevidíme, keď do nášho života bude chcieť vstúpiť tak, ako to nečakáme. Ježiš povedal: - Mária - a toto slovo zmŕtvychvstalého spôsobilo znovuzrodenie a zmŕtvychvstanie človeka. K skutočnému dialógu s Bohom patrí i naše stíšenie a počúvanie. Keby Mária len rozprávala a rozprávala a nepustila by Ježiša k slovu, nemal by šancu ju oslovíť.

Prajem Vám, aby i tohtoročné Veľkonočné sviatky boli pre nás všetkých časom prehĺbenia nášho vzťahu k Bohu, objavenie krásy a radosti Evanjelia, časom, kedy budeme prežívať skutočnosť vlastného zmŕtvychvstania. Vstať z mŕtvych - zo svojho egoizmu a obrátiť sa smerom k Bohu, ktorý nás oslovuje menom, prostredníctvom druhého človeka, v tichej modlitbe, alebo v obyčajných všedných udalostiach dňa.

Štefan Rusňák
farár

SVÄTÝ JOZEF - MUŽ CHARAKTERNÝ

Je priam paradoxné, ako hlučne každý rok oslavujeme muža, ktorý svoj život prežil v tichosti a v mlčaní. Áno, biblický Jozef – ženích Márie, ktorý má dnes čestné miesto v kalendári, nám nezanechal ani jediné slovo. Akoby sa nám svojim mlčaním prihovárал osvedčenou filozofickou zásadou: Veci nie sú tým, čím sú vyjadrené, ale čím sú.

Skromné pohľady evanjelistov na život tohto človeka nám jednoznačne potvrdzujú, že bol charakter. Hodnota, ktorá sa možno dnes príliš nenosí, ale sami cítime, ako veľmi na každom poste chýbajú ľudia s podobnou kvalitou.

Jozef predstavuje typ človeka, ktorý pri poznaní hodnoty, bez ktorej by bol jeho život bezcenný, vie stratiť všetko, aby ju získal. Vo svojom postoji sa nedal ovplyvniť ani ľudskou chválou, ani strachom pred mocnými tohto sveta. Zbavil sa všetkého, čo spútava život bontónom a mienkou ľudí. Oslobodil sa od všetkých tradične ustálených noriem šťastia – často pochybných. Priznáva sa k pravde i v nevýhodných situáciách. Jedno je, či išlo o slávu betlehemskej noci, či o útek pred Herodesom, život exulanta, alebo o údel miliónového robotníka.

Ostal vždy verný Bohu, iným, a tak i sebe. Čo vlastne, ak nie spomínané hodnoty, tvorí charakter?

Mnoho ľudí dnes je vnútorne nespokojných. Často pochybujú o tom, že by ich život mal zmysel. Už ani mnohokrát nevedia, čo je správne a čo nie, čo je podstatné a čo nepodstatné. Lahko podliehajú vplyvom prostredia, o ktorom sa nazdávajú – a často tomu veria, ba sa tým aj ospravedľujú – že je „všemohúce“.

Je to iste aj preto, lebo títo ľudia „stratili“ svoj stred. Erich Fromm, prorok nášho storočia, k tomu hovorí: „Človek, ktorý nemá svoj stred v sebe, blúdi po cestách k domovu i vtedy, ak stojí pred vlastným prahom.. To, čo je na dosah ruky, je zastreté labyrintom sveta a tieňov, vystupujúcich z priepasti duše, ktorá túži po šťastí.“

Keď sa chceme dostať z tohto začarovaného kruhu, je potrebné nájsť vyšší motív, ktorý nám otvorí nový pohľad na orientáciu v živote, rozšíri náš obzor a pozdvihne nás na vyššiu rovinu vedomia.

Je preto vhodné, milí priatelia, aby sme sa častejšie, predovšetkým v dnešný deň, zahľadeli do tváre svätého Jozefa, a tak sa stali ľuďmi, ktorí nezabúdajú, kde je ich pravé šťastie.

Použitá literatúra:

Mons. ThDr. Viliama Judák, Myšlienky z éteru

ŽIVÝCH ZVOLÁVAM, MŔTVÝCH OPLAKÁVAM

Vo veži ivanského kostola sú umiestnené tri zvony. Veľký zvon má hmotnosť 434 kg, šírku 93 cm a výšku 72 cm. Pod reliéfom Dobrého pastiera sa nachádza nápis: *Ježišu, dobrý pastier, chráň duše naše*. Bol zadovaný z milodarov v roku 1934. Vyrobila ho firma v Malých Gejovciach.

Stredný zvon má hmotnosť asi 150 kg. V hornej časti zvona je ornamentálne zdobenie, v spodnej nápis: *Sleto od Richarda Herolda, Chomutově 1921*.

Malý zvon, ktorý sa ľudovo nazýval aj umieračik má v hornej časti ornamentálne zdobenie, pod ním sa nachádza reliéf sv. Michala archanjela v ruke s mečom a váhami, vyrobený bol v r.1879. Popis zvonov na základe príspevu Slovenskej kampanologickej spoločnosti vykonali dňa 23.3.1993 vdp. Július Tassari a pán Rudolf Boušek.

V starých kronikách nachádzame údaje o tom aký bol pôvod, ale aj osud zvonov. Zápis z roku 1879 hovorí, že vtedajší stredný zvon, zasvätený sv. Michalovi praskol, ale štedrosťou kňaznej - patrónky bol opravený vo Viedenskom Novom Meste.

Nasleduje podrobný opis veľkej udalosti: *„Dňa 10. septembra boli dovezené dva zvony z Nového Mesta (Bécsujhely) a to železnicou až do Prače (Vajnor) a odtiaľ s veľkou slávou do Ivanka. Jeden je opravený, druhý však nový, obstaraný na náklad kňaznej patrónky za 699 zl. Menší je opäť zasvätený sv. Michalovi archanjelovi, druhý však celkom nový ku ctí sv. Karola Boromejského. Tieto zvony boli posvätené v Novom Meste. Väčší váži 320 kg. Boli vezené 6 najkrajšími volmi, veľmi pekne vyzdobenými, zvony boli kvetmi ovenčené, vezené v sprievode všetkého ľudu a zboru 23 dievčat a pračanskou (vajnorskou hudbou). Vpredu išiel sprievod so zástavami ku kaplnke sv. Rozálie, kde sprievod zastal. Tu bola slúžená sv. omša a po nej sa sprievod pohol po kráľovskej ceste až po veľký hostinec (dnešná La Paloma), kde sa sprievod obrátil smerom ku kostolu, kde richtár obce menom ľudu z okna chóru po slovensky vzdal hold pápežovi, potom kňaznej patrónke a jej manželovi, potom ľudu ivanskému a napokon vlasti a miestnemu farárovi. Potom bolo dané v kostole požehnanie a po vyťahnutí zvonov na vežu slávnosť skončila. Na menšom zvone je nápis: „Ku ctí sv. Michala Archanjela, opravený nákladom kňaznej patrónky Júlie Arenberg, manželky Karola vojvodu z Arenbergu. 1879 za farára Jozefa Ferenczyho.“*

A aké boli ďalšie osudy zvonov ?

Počas prvej svetovej vojny boli vtedajší veľký a stredný zvon zrekvirované na vojenské účely. Na veži zostal iba malý zvon. Po vojne, v roku 1921 na Hospodárskej výstave v Bratislave bol do kostola zakúpený stredný zvon. Zadovaný bol z milodarov farníkov. Neskôr, v marci roku 1934 František Kemeneš, správca učiteľ zostavil výbor zo starších občanov, ktorého úlohou bolo zadovážiť veľký zvon pre kostol a menší pre zvonnicu vo Farni. Zbierku na zakúpenie zvonov robil pán Kemeneš vždy v sprievode jednej, alebo dvoch členiek Ružencového spolku. Oba zvony dodala

firma František Egry z Malých Gejoviec v Podkarpatskej Rusi. Cena oboch zvonov bola 14 952.- korún. Posviacku vykonal dňa 16. septembra 1934 miestny dekan-farár. Veľký zvon bol umiestnený do veže kostola a je tam doteraz. O tejto udalosti nemáme záznamy v kronike, ale podľa zachovaných dobových fotografií išlo o veľkú slávnostnú udalosť.

Menší, 100 kg zvon s nápisom „Svätý Jozef, oroduj za nás!“ bol umiestnený do zvonice vo Farnej. Stála na dnešnej Moyzesovej ulici.

Zvonice boli v minulosti veľmi rozšírené solitérne stavby, funkčne zastupujúce kostolné veže. Plnili hlavne výstražnú a zvolávaciu funkciu. Budovali sa predovšetkým od roku 1751, keď Mária Terézia vydala protipožiarne opatrenie, ktoré o. i. prikazovalo vystaviť v každej obci zvoničku na varovanie pred požiarom.

Po zbúraní zvonice, ktorá musela ustúpiť rozšíreniu cesty bol zvon odložený na fare. Keď sa na cintoríne staval Dom smútku, svetská moc v obci sa postavila proti umiestneniu zvonu na cintoríne. Vdp. Tamaškovič vyjednáváním dosiahol, aby sa zvon z bývalej zvonice vo Farnej umiestnil na cintoríne. Odvtedy svojim hlasom odprevádza zosnulých farníkov na ich poslednej ceste.

V dávnych časoch zvonky ohlasovali začiatok aj koniec dňa a bývalo zvykom ohlasovať aj pravé poludnie. Boli svedkami mnohých všedných, ale aj radostných a slávnostných udalostí. Zvonky však neoznamujú len radostné udalosti. Oznamujú aj takú smutnú správu akou je úmrtie. Pôvodne sa vo farnosti zvonilo hneď ako bolo nahlásené úmrtie, neskôr sa z praktických dôvodov ustálilo zvonenie jeden, alebo dvakrát denne v určenú hodinu. Rozdielne je aj oznamovanie akého pohlavia bola zomrelá osoba a to tzv. potíhaním, čo znamená pauzu pri zvonení. Ak zomrela žena, potíhalo sa dvakrát, ak muž, tak trikrát. Najsmutnejšie bolo oznamovanie o úmrtí dieťaťa na najmenšom zvone, umieračiku.

Zvonenie na zvonoch vykonával zvonár. Keďže sa v dávnych časoch ľudia počas celého dňa orientovali podľa zvonenia, zvonármi mohli byť len zodpovední muži. Preto funkciou zvonára bol vždy poverený farník z vázenej ivanskej rodiny. V 50-tych rokoch minulého storočia prevzal funkciu zvonára kostolník.

S úctou spomíname na všetkých zvonárov aj kostolníkov, ktorí v minulosti, ale aj v súčasnosti niekoľkokrát denne, v každom počasí, vo všedné aj sviatočné dni vyšliapali schody na vežu, aby spoluobčanom oznámili všetky dôležité udalosti.

Dnes je už možné vykonávať zvonenie automaticky vo vopred nastavených časoch, aj na diaľkové ovládanie, čím sa odbremení práca kostolníka. Aj naša farnosť sa rozhodla využiť možnosti a v mesiaci apríli pristúpi k elektrifikácii kostolných zvonov.

Elektrifikáciu zvonov vykoná firma ELMONT – ALBÍN IVÁK, Liptovské Sliache. Firma prvý elektrický pohon zvonu realizovala už v roku 1965, odvtedy už tisíce ďalších zvonov na Slovensku aj v zahraničí.

Firma je držiteľom PATENTU vydaným úradom Priemyselného vlastníctva SR a ako jediná na Slovensku vlastní OSVEDČENIE technického zariadenia vydaného Technickou inšpekciou SR, ako aj ďalšie dokumenty. Má oprávnenie vyrobiť

a namontovať technické zariadenie určené na pohon zvonov do hmotnosti jedného samostatného zvonu 6300 kg.

Rozsah prác: nové zavesenie 3 zvonov a ich následné uloženie do dvojradových výkyvných ložísk pre spoľahlivé zvonenie min. ďalších 40 rokov; zavesenie srdca na kožu, aby srdcia chodili rovnomerne; zhotovenie ručného ťahania pre prípad výpadku el. prúdu; zhotovenie dennej automatiky zvonenia, automatiky v dopredu nastavených časoch, automatiky zvonenia pohrebu a iné kombinácie; -diaľkové ovládanie zvonov; montáž prepätových ochrán a zvodíčov bleskových prúdov; firma dodá kompletný materiál pre montáž zvonov; namontuje najmodernejšiu reguláciu pohonu zvonov vlastnej výroby, patentovanej v SR.

Okrem vyššie vymenovaných je rozsah prác ešte väčší, ale nie je cieľom tohto príspevku podrobne vymenovať všetky technické detaily. Jeho cieľom je poukázať na to, že takej rozsiahlej rekonštrukcii zodpovedá aj cena výkonov.

Pán farár a farská ekonomická rada si uvedomujú, že aj pri štedrosti akou sa naši farníci vyznačujú, nebude jednoduché vyzbierať takú vysokú čiastku peňazí. Zbierka na rekonštrukciu zvonov sa preto rozdelí na niekoľko častí a financie sa budú zbierať postupne. Zároveň s elektrifikáciou zvonov sa bude robiť rekonštrukcia vežových hodín. Vežové hodiny už dlhé roky neplnia svoj účel – neukazujú čas, a preto je potrebná ich obnova.

Zdroj: Farské kroniky, Ivanka v plynutí času 2009, Ponukový materiál firmy ELMONT

UDIALO SA

DOKONČENIE OPRAVY ORGANA

Organ v našom kostole sa z dôvodu rozsiahlej rekonštrukcie na niekoľko mesiacov odmlčal. Od začiatku marca je opäť funkčný a plní svoju úlohu. Bolo potrebné vykonať práce, ktoré sa nedali predvídať. Aj keď tieto práce predpokladané náklady na rekonštrukciu organu o niečo málo prevýšili, môžeme s radosťou konštatovať, že výsledok zodpovedá nákladom a cene. Ľudia naslovovzati, naši organisti vyjadrujú spokojnosť a radosť z vykonanej opravy, slovami:

„Naš ivanský organ sa podrobil jednej z najväčších opráv vo svojej histórii. Napriek tomu, že oprave nepodliehal celý organ, ale len hracia skriňa, majster organár pán Galla, mal práce viac ako sa predpokladalo. Rozsah odborných zásahov bol nasledujúci: Pištaly boli tak zničené neodbornými zásahmi, že nohy pištala, (spodná zužujúca sa časť pištaly) museli byť úplne vyrobené nanovo. Drevené pištaly sa ladiť tak, že sa vyvrtali do nich diery a vylámali sa kusy drev. Práve tu je možno si všimnúť majstrovského umenia organára ako každej takto vylomenej pištale vrátil jej pôvodný tvar a zvuk. Dôvodom prečo sa táto oprava predĺžila je aj skutočnosť, že sa pôvodne nerátalo s výrobou novej registrovej kancely alebo tiež „registrového relé“, ktorého nefunkčnosť spôsobovala časté vady organu (napr. neustále hranie tónov alebo ich nehranie). Po úvahe sa prišlo k úplne novej výrobe relé. Časom sa počíta ešte s opravou hracieho stola, výmenou vzduchového mechu a motora.

Touto opravou získal organ taký zvuk, ktorý nemal možno ani vtedy, keď bol nový. Na tomto mieste by som rád vyzdvihol majstrovské umenie majstra organára pána Gallu, ktorý doslova vrátil ivanskému organu život.” Juraj Kapinaj

„Prvá etapa opravy organu je úspešne ukončená. Na prvý dojem je počuť ako sa zmenil zvuk organu. Väčšina píšťal bola zdeformovaná a ťažko poškodená. Pritom sú to vzácne píšťaly, ktoré neboli rekvirované počas 1. svetovej vojny. Veľa píšťal bolo potrebné vyrobiť znova. Píšťaly sú teraz naladené a zvukovo vyvážené. Je vyrobené nové relé a píšťalnice. Teda pneumatická traktúra zabezpečujúca rozvod vzduchu k jednotlivým píšťalám vo všetkých registroch je plne funkčná. Pôvodné relé ani po dôkladnej oprave nebolo možné použiť. Bola vyrobená aj nová pedálnica. V budúcnosti by bolo potrebné urobiť generálku hracieho stola, mechov a motora“. Stanislav Zibala

Touto cestou ďakujeme farničke pani Mechurovej, ako aj všetkým, ktorí sa starali o potreby majstrov. Pracovali v ťažkých podmienkach, ktoré im pripravila nezvyčajne krutá a dlhá zima. Všetkých, ktorí prácou alebo milodarom prispeli na opravu organu môže hriať dobrý pocit zo svedomite odvedenej práce a nás ostatných farníkov j radosť, že sme mohli mať účasť na tejto nezvyčajnej činnosti, ktorej výsledok bude počuť aj generácia našich detí a vnúčať pri slávení svätých omší a vysluhovaní sviatostí.

Redakčná rada

PŮŤ DO MARIANKY

V pôstnom období je pre veriacich pobožnosť krížovej cesty súčasťou duchovnej prípravy na sviatky Veľkej noci. Na piatu pôstnu nedeľu, 21. marca, sa farníci spoločne zúčastnili na pobožnosti krížovej cesty v Marianke. Pre veľký záujem putovali v troch autobusoch, ale aj individuálne autami. Je potešiteľné, že na púť prišlo veľa mladých farníkov, aj detí s rodičmi. Dážď prekazil pôvodný zámer vykonať pobožnosť pri vonkajších zastaveniach krížovej cesty v areáli pútnického miesta, preto sa pobožnosť krížovej cesty konala vo vnútri, v nádhernom pútnickom kostole Narodenia Panny Márie.

Marianka patrí medzi najstaršie pútnické miesta na Slovensku. Jej história sa odvíja od nájdenia zázračnej sošky *Panny Márie Tálskej*, ktorú vytvoril tu žijúci pustovník z hruškového dreva už v 11. storočí a s ktorou sa spája niekoľko legiend.

Pozn.: Základný kameň mariánskej svätyne bol položený v r. 1377. Fundátorom bol uhorský kráľ Ľudovít I. z Anjou. Povolal sem rehoľu Pavlínou, ktorí tu postavili kláštor a boli poverení starostlivosťou o toto pútnické miesto. V r. 1380 keď bol kostol dostavaný ten istý kráľ slávnostne preniesol milostivú sošku na hlavný oltár. K rozmachu pútnického areálu s kostolom Narodenia Panny Márie a Kaplnkou sv. studne došlo koncom 17. st. V r. 1930, v rámci priprav osláv 900. výročia objavenia zázračnej sošky boli realizované úpravy celého pútnického miesta a bolo navrhnuté vybudovať na kopci nad pútnickým miestom Kalváriu. Projekt iniciovala a realizovala Kongregácia bratov Tešiteľov z Getsemani, ktorá v Marianke pôsobila od roku 1927. Realizátorom krížovej cesty sa stal rezbár a sochár Bohumil Bek z Kutnej Hory. Kalvária bola naposledy obnovovaná v r. 1999.

Ivanskí farníci od nepamäti vykonávali púte k Panne Márii „Marietálskej“, do Marianky. Boli to pešie púte. Trvali dva dni. V sobotu sa putovalo cez Vajnory a Raču do Marianky, kde sa nocovalo, v nedeľu sa pristupovalo k sviatostiam a po účasti na sv. omši sa putovalo domov. Pútnikov odprevádzali a vítali početní farníci, príbuzní a deti za dedinou.

Účastníci púte odovzdávali domácim tzv. úctostok podaním ruky a slovami: „Aby ste boli účastní Panny Márie Tálejskej“ a obdarovali ich posvätenými obrázkami, alebo inými púťovými predmetmi.

Aj dnes chodia mnohí farníci do Marianky, ale skôr individuálne. Areál s pútnickým kostolom, kláštorom, kalváriou, Svätou studňou a jaskyňou Panny Márie je oázou kde možno nadobudnúť pokoj, predložiť svoje prosby a ako naznačujú votívne tabuľky - aj poďakovať za vypočuté.

Ako naznačuje záujem, aj odozva u farníkov, spoločné púte by sa mohli obnoviť. Veď na piatu pôstnu nedeľu sme tvorili naozaj jedno veľké farské spoločenstvo.

Vyzdvihol to aj Mons. František Rábek, ktorý nás prišiel pozdraviť - pre veľký dážď do každého autobusu. Jeho požehnanie a duchovné zážitky putovali s nami, do našich domovov.

Zdroj: Čičo, M., Kalinová, M., Paulusová, S. a kol., Kalvárie a krížové cesty na Slovensku, Bratislava: Pamiatkový ústav, 2002; Ivanka pri Dunaji v plynutí času, vydal Obecný úrad Ivanka pri Dunaji, 2009; Internetový zdroj: Oficiálna stránka obce Marianka.

Svedectvo pútnikov...

„Božie diela dozrievajú v tóni kríža... a celá naša farnosť sa vybrala za Pannou Máriou a jej Synom Ježišom, aby k niečomu „dozrela“, aby si uvedomila, že potrebuje požehnanie a spoločenstvo. Toto všetko som vnímala počas nedelňého popoludnia. Hoci som v Ivanke iba krátko, som rada, že tu nachádzam rodinu bratov a sestier, ktorí sa nielen modlia, ale si aj navzájom pomáhajú a vyprosujú požehnanie. Táto púť ma naplnila radosťou z Božieho diela, ktoré tu v Ivanke robí Ježiš.“

S.M. Damiána, FDC

„Od príchodu nového farára vdp. Rusňáka do našej farnosti sme zaznamenali zvýšený záujem farníkov o spoločné aktivity, akou bola napríklad aj púť do Marianky na 5. pôstnu nedeľu. Záujem prevýšil počiatočný odhad. Na krížovej ceste v Marianke sa zúčastnili farníci v počte plnom troch autobusov. Neodradil nás ani prvý jarný dážď, ktorý presmeroval naše plány zo 14 - tich zastavení krížovej cesty v prírode na 14 zastavení, ktoré sme nakoniec prežili spoločne v kostole. Pozoruhodný bol záujem tak zo strany skôr narodených ako aj mládeže. Po príchode do Ivanky nás všetkých odmenila Alenka Balogová svojimi vynikajúcimi pagáčikmi a ešte vydaterejšími moravskými koláčikmi. Radosť z krásne prežitej nedele sme mali všetci a už sa tešíme na ďalšie spoločné aktivity. Želám všetkým krásne dni.“

A. Kapinajová

„Zmýšľajte tak, ako Kristus Ježiš“
(Flp 2, 5)

Pôst, modlitba a almužna za každých okolností

Vo svätom písme čítame, ako Pán prehovoril k svojmu ľudu. Rozprával o nevyhnutnosti konania dobrých skutkov, aby sme sa mu zapáčili a pripojili sa tak k zástupu svätých: „*To, čo od vás žiadam, nie je nad vaše sily, nemusíte vystúpiť až k oblakom ani prechádzať morami. Všetko, čo od vás žiadam, je takpovediac na dosah ruky, vo vašom srdci a okolo vás.*“ Aj ja sa stotožňujem s týmto tvrdením, s touto pravdou. Nikdy sa nám nedostane šťastia prísť do neba, keď nebudeme robiť dobré skutky. Neľakajme sa však. To, čo Boh od nás žiada, nie je nič výnimočné ani nad naše sily či schopnosti. Nežiada od nás, aby sme celý deň sedeli v chráme, nechce od nás ani ťažké skutky pokánia, ktoré by nám zničili zdravie. Nechce od nás, aby sme rozдали všetok svoj majetok chudobným (aj keď sme v skutočnosti povinní dať chudobným toľko, koľko môžeme, aby sme sa zapáčili Bohu, ktorý nám prikázal, a aby sme tým odčinili svoje hriechy). Je tiež pravdou, že sa máme v mnohých veciach umŕtvovať, premáhať svoje sklony... Možno budete namietat, že je veľa takých, ktorí sa nemôžu postiť, ďalší nemôžu dávať almužnu. Poniectorí tvrdia, že sú takí zaneprázdnení, sotvaže sa s námahou ráno a večer pomodlia. Ako si teda máme počínať, keď sa musíme stále modliť a neprestajne konať dobré skutky, aby sme získali nebo? Ak sa naše dobré skutky premenia na modlitbu, pôst a almužnu, sami zistíte, že to pôjde ľahko.

Aj keby sme mali chatrné zdravie alebo by sme dokonca boli chorí, existuje jeden spôsob, ako sa môžeme ľahko postiť. Aj keby sme boli celkom chudobní, ešte stále môžeme dať almužnu. Akokoľvek by sme boli zaneprázdnení, môžeme sa modliť k dobrému Bohu ráno i večer, ba aj celý deň bez toho, aby sme sa dali vyrušiť vo svojej činnosti. Môžeme sa postiť spôsobom, ktorý sa Bohu veľmi páči: vždy sa zriekneme niečoho, z čoho by sme mali mať potešenie, pretože pôst nie je len zriekanie sa jedla a pitia, ale aj toho, čo nám spôsobuje radosť či potešenie. Jedni sa môžu umŕtvovať tým spôsobom, že sa stanú lepšími. Iní sa zas zrieknu návštev svojich priateľov, ktorých by

tak radi videli, ďalší obľúbených rečí a rozhovorov. To je naozaj veľký pôst a Bohu sa veľmi páči, keď bojujeme proti láske k sebe samým, proti svojej pýche, svojej nechuti robiť to, čo neradi robíme. Ale tiež keď žijeme s ľuďmi, ktorých povaha a spôsob konania nám veľmi nevyhovujú.

Naskytna sa vám príležitosť, aby ste uspokojili svoju maškrtnosť? Nikoho na nič neupozorňujte a radšej si vezmite to, čo vám chutí menej . . . Áno, keby sme chceli konať dobro, zistili by sme, že sa musíme postiť nielen každý deň, ale v každom okamihu dňa.

Neexistuje pôst, ktorý by sa páčil Bohu viac ako trpezlivé znášanie alebo konanie istých vecí, ktoré sú vám často neprijemné. Nehovoriac o ochoreniach, chorobách a mnohých ďalších trápeniach, ktoré sa z nášho biedneho života nedajú vylúčiť. Koľkokrát máme príležitosť na umŕtvovanie, keď prijme to, čo nás obťažuje, čo sa nám protiví? Dnes to môže byť práca, ktorá nás nudí, inokedy zasa nesympatická osoba či poníženie, ktoré ťažko znášame. Nuž teda, ak prijme toto všetko kvôli dobrému Bohu len preto, aby sme sa mu zapáčili, Boh prijme tieto odriekania najvdčačnejšie.

Môžeme povedať, že existuje druh almužny, ktorý môžeme dávať všetci. Dobre viete, že almužna nespočíva len v tom, aby sme nasýtili niekoho, kto je hladný, alebo darovali šaty tomu, kto ich nemá. Almužnou sú všetky dobrodenia, ktoré v duchu lásky preukazujeme svojmu blížnemu, či už jeho telu, alebo duši. Keď máme málo, tak teda dáme málo, keď nemáme, tak aspoň požičiame, ak môžeme. Ten, ktorý sa nemôže postarať o potreby chorých, môže ich aspoň navštíviť, povedať im nejaké slovo útechy, pomodliť sa za nich, aby svoju chorobu využili čo najlepšie. Teda v Božích očiach je všetko veľké a cenné, keď konáme v duchu viery a pre lásku k blížnemu. Aj Ježiš Kristus nám hovorí, že ani pohár vody nezostane bez odmeny. Vidíte teda, že aj keď sme veľmi chudobní, môžeme ľahko dávať almužnu.

Avšak existuje jedna modlitba, ktorú sa môžeme modliť stále, akokoľvek sme zaneprázdnení, a nemusíme ani prerušiť svoju prácu. Spočíva v tom, aby sme vo všetkom, čo robíme, plnili len Božiu vôľu. Z tohto vyplýva, že je veľmi potrebné, aby sme sa snažili plniť len Božiu vôľu vo všetkých svojich skutkoch, nech sú akokoľvek malé.

sv. Ján Mária Vianney

Kristus uskutočnil dielo ľudského vykúpenia a dokonalého oslávenia Boha predovšetkým veľkonočným tajomstvom, v ktorom svojou smrťou zničil našu smrť a svojím zmŕtvychvstaním obnovil život. Preto Veľkonočné trojdnie Pánovho umučenia a zmŕtvychvstania je žiarivým vrcholom celého liturgického roku.

Veľký týždeň je zameraný na spomienku Kristovho utrpenia od jeho mesiášskeho vstupu do Jeruzalema.

Cirkev vždy s veľkou úctou a bohatými obradmi slávila ústredné tajomstvá našej spásy, veľké tajomstvá ľudského vykúpenia.

V nasledujúcej časti vám podávame vysvetlenia k obradom Veľkého týždňa a Veľkonočného trojdnia. Nestačia len slávnostné a dramatické obrady, nestačí, že nám žiari milosť spásy, je potrebné, aby nám nechýbali osobné dispozície prijať Boží dar. Je treba vstúpiť do spoločenstva s Kristom trpiacim, ktorý nám v týchto dňoch prejavuje svoju nesmiernu lásku. Posledná večera s učeníkmi, smrť na kríži a zmŕtvychvstanie na tretí deň sú výraznou pravdou, že Kristus ma miluje.

Neslávim len minulosť, ale v tejto prítomnosti vstupujeme do Kristovho veľkonočného tajomstva, ktoré Kristus sprítomňuje a v nás sa uskutočňuje spása.

Nedel'a utrpenia Pána

Veľký týždeň sa začína Kvetnou nedeľou, čiže Nedeľou utrpenia Pána, v ktorej sa spája predzvesť kráľovského triumfu Krista so zvesťou o jeho umučení.

Obrady Kvetnej nedele sa skladajú z dvoch častí:

- v spomienke na Pánov vstup do Jeruzalema sa sprítomňuje udalosť, ktorú opisujú evanjelisti Matúš, Marek, Lukáš a Ján. Spomienka na Pánov vstup do Jeruzalema z Olivovej hory sa odpradáva koná slávnostnou procesiou, ktorou veriaci slávia túto udalosť, pričom napodobňujú zvolania a gestá hebrejských detí, ktoré vyšli v ústrety Pánovi a volali „Hosanna.“ Víťame Krista, Mesiáša ako nášho Kráľa.;

- vo svätej omši sa čítajú alebo spievajú pašie, t.j. časť evanjelia, v ktorom sa opisuje Pánovo umučenie.

Bohoslužobné texty Veľkého týždňa sa upriamujú na Pánovo utrpenie. Cirkev sa prestáva zaoberať katechumenmi a hriešnikmi – kajúcnikmi, ponára sa do hĺbín tajomstva bolestného vykupiteľského diela. Ježišovo utrpenie a smrť je príčinou nového života pre celé ľudstvo.

Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži. Preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno, ktoré je nad každé iné meno, aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí“ (Flp 2,8-10a)

Veľkonočné trojdnie

Veľkonočné trojdnie Pánovho umučenia a zmŕtvychvstania sa začína večernou svätou omšou vo Štvrtok Pánovej večere a končí vešperami Nedele Pánovho zmŕtvzchvstania. Tento časový úsek sa výstižne volá „trojdním ukrižovaného, pochovaného a vzkrieseného Krista“, lebo sa v ňom sprítomňuje a uskutočňuje tajomstvo Veľkej noci, t.j. Pánov prechod z tohto sveta k Otcovi.

Veľkonočné trojdnie Pánovho umučenia a zmŕtvychvstania je vrcholom celého liturgického roku v katolíckej cirkvi.

Podľa dávnej tradície sa zachováva v prvých dňoch trojdnia pôst. Tento pôst je posvätný. Cirkev smúti, lebo jej vzali ženícha. V Piatok umučenia a smrti Pána sa pôst – zdržiavanie sa mäsitého pokrmu - zachováva všade, odporúča sa pôst predĺžiť aj na Bielu sobotu.

Zelený štvrtok

Svätou omšou slávenou na Zelený štvrtok vstupuje Cirkev do Veľkonočného trojdnia a spomína ňou na tú Poslednú večeru, pri ktorej bol Pán Ježiš zradený, obetoval Bohu Otcovi svoje telo a krv pod spôsobmi chleba a vína a podal ich apoštolom ako pokračovateľom vo svojom kňazstve.

Celú pozornosť ducha treba zamerať na tajomstvá, ktoré sa v omši zvlášť uctieva: ustanovenie Eucharistie a sviatosti kňazstva a Pánovo prikázanie o bratskej láske.

Omša na pamiatku Pánovej večere sa slávi vždy za účasti ľudu vo večerných hodinách. Svätostánok je pred omšou prázdny. Hostie na prijímanie veriacich sa konsekrujú v tejto omši aj na prijímanie na Veľký piatok. Na uschovanie Najsvätejšej sviatosti sa pripravuje osobitná kaplnka. Kaplnka sa nepripravuje na znázornenie „Pánovho hrobu“, ale na uschovanie eucharistického chleba na prijímanie, ktoré sa dáva na Veľký piatok.

Počas oslavnej piesne Sláva Bohu na výsostiach zvoní podľa miestnych zvykov zvony. Keď sa hymnus dospieva, odmlčia sa („zaviažu sa“) a zostanú mlčky. Rozoznejú sa až na Sláva Bohu na výsostiach počas Veľkonočnej vigílie.

Podľa dávnej tradície sa v tento deň vybraným mužom umývajú nohy. Týmto úkonom sa znázorňuje Kristova služba a láska, lebo on „neprišiel dať sa obsluhovať, ale slúžiť“.

Po omši Pánovej večere zostávajú veriaci v kostole na poklone slávnostne uložené Najsvätejšej sviatosti.

V biskupských katedrálach sa v tento deň svätia oleje. Zvyk svätia oleje siaha do kresťanského stredoveku. Svätia sa tieto oleje: **krizma** – na pomazanie po krste, na birmovanie, pri vysviacke biskupov a kňazov, pri posviacke kostolov a oltárov; **olej katechumenov** (na pomazanie pred krstom); **olej chorých** pre sviatosť pomazania chorých. Pre svoje blahodarné pôsobenie olej je vo Svätom písme obrazom zdravia, sily, radosti, sily ducha, šťastia a pokoja.

Omšu svätenia olejov biskup koncelebruje so svojimi kňazmi, v homílii ich povzbudzuje, aby zachovali vernosť svojmu kňazskému poslaniu a vyzve ich na obnovu kňazských sľubov. Odporúča sa, aby sa na omši zúčastnili aj veriaci.

Ludový názov zelený štvrtok bol prevzatý z germánskeho bohoslužobného názvoslovia (greinen – nariekať, Grundonnerstag). V starej Cirkvi sa v tento deň konalo zmierenie kajúcnikov. Biskup ich rozhrešil a prijal do spoločenstva veriacich. Verejní hriešnici sa po dlhšom pokání mohli zúčastniť na sviatostiach Cirkvi.

Na názov Zelený štvrtok poukazuje aj latinský názov Dies viridium čiže deň zelených ratolestí spojený s obradom zmierenia. Verejní hriešnici sa podobali suchým ratolestiam, ktoré sa pokáním a rozhrešením zazelenali na strome Cirkvi. Aj zvyk požívať v tento deň zeleniny podľa starozákonnej obyčaje podporoval názov dňa.

Veľký piatok

V tento deň, keď „bol obetovaný Kristus, náš veľkonočný Baránok“, Cirkev rozjíma o umučení a smrti svojho Pána a Ženícha, uctieva kríž, a tak si pripomína pôvod z boku Krista spiaceho na kríži a prosí za spásu celého sveta. (Pozn.: Pri vstupe do kostola sa veriaci neprežehnáva, ale počas obradu uctí si kríž pokľknutím na obidve kolena.)

Liturgia Veľkého piatku sa skladá z troch častí: bohoslužby slova, poklony svätému krížu a svätého prijímania.

Najdôležitejšou časťou slávenia je liturgia slova, ktorá má znaky starej rímskej liturgie.

Poklona svätému krížu je starý jeruzalemský zvyk. Tam na Veľký piatok kráčali všetci v hlbokom mlčaní pred krížom, dotýkali sa ho a bozkávali ho. Z Jeruzalema sa rozšíril na Východ a napokon aj na Západ.

Ant. Podďte, klaňajte sa Kristovi, Božiemu Synovi, ktorý nás vykúpil svojou krvou.

Sväté prijímanie bolo v starej Cirkvi skôr fakultatívne, neskôr sa predpokladalo len prijímanie celebranta. Pápež Pius XII. V roku 1955 umožnil, ba odporúča sväté prijímanie na Veľký piatok všetkým.

Obrad má vznešený postup: najprv vidíme trpiaceho Krista a rozjíname o ňom, potom si uctíme kríž, dotýkame sa Kristových rán a napokon prijíname ukrižovaného a vzkrieseného Pána.

V liturgii slova sa spieva, alebo recituje rozprávanie o Pánovom umučení (pašie) podľa Jána. Po skončení pašii nasleduje homília. Poslednou časťou liturgie slova je slávnostná modlitba veriacich na úmysly: za svätú cirkev, za pápeža, za biskupov, kňazov, diakonov a za všetok veriaci ľud, za katechumenov, za jednotu kresťanov, za Židov, za tých, čo neveria v Krista, za tých, čo neveria v Boha, za tých, čo spravujú štát, za tých, čo znášajú útrapy.

Po modlitbe veriacich nasleduje slávnostná poklona svätému krížu. Krížu sa prídá pokloniť najprv kňaz, potom klérus a veriaci. Keď prechádzajú pred krížom, vzdajú mu úctu jednoduchým pokľknutím, alebo iným vhodným spôsobom. Osobná poklona krížu je veľmi dôležitým prvkom tohto slávenia.

Úplné odpustky môže získať ten, kto sa pri liturgických obradoch nábožne zúčastní na uctievaní svätého kríža a pobožká ho.

Tretou časťou liturgie Veľkého piatku je sväté prijímanie.

Po skončení liturgie sa podľa dávnej tradície v našich krajoch prenáša Najsvätejšia sviatosť k Božiemu hrobu a tam sa vystaví na poklonu. Všetky ozdoby a svetlá musia usmerňovať pozornosť veriacich na Oltárnu sviatosť, ktorá je pamiatkou Pánovej smrti a zmŕtvychvstania a nie na sochu Krista ležiaceho v hrobe.

Adorácia pri Božom hrobe trvá až do Veľkonočnej vigílie. Na noc sa Sviatosť uloží do svätostánku v kaplnke.

Biela sobota

Na Bielu sobotu Cirkev zotrúva pri Pánovom hrobe a rozjíma o jeho utrpení a smrti, ako aj o zostúpení k zosnulým a v modlitbách a pôste očakáva jeho zmŕtvychvstanie. (Pozn.: Pri vstupe do kostola sa veriaci neprežehnáva, ale pokľakne až pri Pánovom hrobe a zotrúva v tichom rozjímaní.)

Nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania

Veľkonočná vigília - Podľa dávnej tradície je táto noc očakávaním Pána a vigília, ktorá sa v nej slávi, pripomína svätú noc, v ktorú Pán vstal z mŕtvych. Cirkev bdie, očakáva Pánovo zmŕtvychvstanie a slávi ju sviatosťami kresťanského zasvätenia.

Celá slávnosť Veľkonočnej vigílie sa koná v noci. Nemá sa začať pred súmrakom a má sa skončiť pred svitaním nedeľného rána.

Veľkonočná vigília má tieto časti: obrad svetla, liturgia slova, liturgia krstu a liturgia Eucharistie.

Obrad svetla - mimo kostola sa pripraví oheň. Po požehnaní nového ohňa sa pripravuje nová (každý rok) veľkonočná svieca, ktorá naznačuje, že Kristus je svetlo sveta. Celebrant vryje do sviece kríž, nad kríž napíše grécke písmeno alfa, pod kríž písmeno omega a medzi ramená kríža vpiše štyri číslice bežného roka.

Pritom hovorí :

Kristus je ten istý včera (zvislá čiara kríža)

On je počiatok a koniec (vodorovná čiara kríža)

Alfa (písmeno alfa)

Omega (písmeno omega)

Pán času (prvá číslica letopočtu)

i večnosti (druhá číslica letopočtu)

Jemu patrí sláva i moc (tretia číslica letopočtu)

po všetky veky vekov. Amen (štvrtá číslica letopočtu).

Kňaz od posvätného ohňa zapáli veľkonočnú sviecu a hovorí: *Svetlo Krista, ktorý slávne vstal z mŕtvych, nech zaženie tmu z našich srdiec a myslí.*

Procesiu, ktorou ľud vchádza do kostola, sprevádza len svetlo veľkonočnej sviece. Kňaz trikrát zvolá: Kristus, svetlo sveta, poslednýkrát keď zastane pred oltárom a obráti sa k ľudu. Vtedy sa v kostole zažnú všetky svetlá a zaznie veľkonočný chválospev, ktorý v podobe rozsiahlej lyrickej básne

ospevuje celé veľkonočné tajomstvo vložené do plánu spásy:

*Zaplesaj, nebeský chór anjelov,
zaplesajte, oslávení v nebi,
nech zahlaholí chválospev
na oslavu víťazného Krista.*

*Zaraduj sa, zem, zaplavená toľkým jasom,
lebo svetlo večného Kráľa
vymanilo Ťa z moci temnôt.*

*Raduj sa aj ty, Matka Cirkev,
ozdobená žiarou Pánovej slávy
a tento chrám nech zaznie
naším jasavým spevom.*

Liturgiu slova – tvoria ju čítania zo Svätého písma, ktoré opisujú významné udalosti dejín spásy: sedem čítaní zo Starého zákona a dve čítania z Nového zákona. Veriaci majú o nich nerušene rozjímať. Čítania sprevádzajú predpísané responzórioie žalmy.

Liturgia krstu - tvorí tretiu časť vigílie. Kristova a naša Veľká noc sa teraz slávi vo sviatosťi. Práve vo Veľkonočnej vigílii, keď oslavujeme víťazné zavŕšenie vykupiteľskej obety, z ktorej vzišiel nadprirodzený život, Cirkev požehnáva vodu, posvätnú látku na znak sviatosťného zmŕtvychvstania a znovuzrodenia, očisťuje od hriechu a dáva nadprirodzený život. Mocou Ducha Svätého je voda nositeľkou nového, božského života.

Eucharistická procesia na oslavu vzkrieseného Pána - je slávnostným zvestovaním Kristovho zmŕtvychvstania a výzvou celému stvoreniu, aby sa pripojilo k triumfu Víťaza nad smrťou.

Veľkonočná nedeľa slávenie svätej omše

Vešpery a procesia po vešperách Veľkonočnej nedele - týmto sa končí slávenie Nedele Pánovho zmŕtvychvstania.

Slávenie Veľkej noci pokračuje Veľkonočným obdobím. Päťdesiat dní od nedele Zmŕtvychvstania až po nedeľu zoslania Ducha Svätého sa slávi radostne ako jeden sviatočný deň, ba ako jedna „veľká nedeľa“. Namiesto Anjel Pána sa celé veľkonočné obdobie modlíme Raduj sa nebies Kráľovná.

Literatúra: Vincent Malý, Veľký týždeň a Veľkonočné trojdnie, SSV 2010

ČASOVÝ ROZVRH BOHOSLUŽIEB V NAŠOM KOSTOLE

Zelený štvrtok 1. 4. 2010

Večerná svätá omša na pamiatku Pánovej večere bude o 18.30hod. Po svätej omši bude vyložená sviatosť Oltárna k tichej poklone do 20.00 hod.

Veľký piatok 2. 4. 2010

deň utrpenia a smrti Pána. V tento deň sa neslávi Eucharistia – svätá omša, ale vykonávajú sa obrady, ktoré budú o 15.00 hod. V tento deň je prísny pôst!

Biela sobota 3. 4. 2010

Ráno o 9.00 hod. bude v kostole vystavená sviatosť Oltárna k poklone pri Božom hrobe až do 19.30 hod., kedy začne slávenie Veľkonočnej vigílie. Po skončení Veľkonočnej vigílie bude slávnostná procesia na oslavu Vzkrieseného Pána.

Veľkonočný pondelok 4. 4. 2010

Sväté omše budú ako v nedeľu. V kostole v Ivanke pri Dunaji o 7.30 hod. a 10.30 hod. V Zálesí v kultúrnom dome o 9.00hod.

Úplne odpustky počas Veľkonočného trojdnia za zvyčajných podmienok (sv.spoveď, sv. prijímanie, modlitba na úmysel Svätého Otca a vylúčenie akejkoľvek záľuby aj k ľahkému hriechu) možno získať :

1. Pri verejnej adorácii Najsvätejšej sviatosti na Zelený štvrtok recitovaním alebo spevom Tantum ergo
2. Za nábožnú účasť poklony krížu na Veľký piatok. Na Veľký piatok môže získať úplné odpustky ten, kto sa pri liturgických obradoch nábožne zúčastní na uctievaní svätého kríža a ho pobozká.
3. Pri obnove krstných sľubov pri slávení Veľkonočnej vigílie.

"Ľudstvo nenájde pokoj, kým sa neobrátí s dôverou k môjmu milosrdenstvu."

Tieto Spasiteľove slová nám odovzdala s. Faustína Kowalská, rehoľníčka z kongregácie sestier Matky Božieho milosrdenstva. Tvoria podstatu uctievania Božieho milosrdenstva

Svätá s. Faustína, ktorá je dnes vo svete známa ako apoštolka Božieho milosrdenstva sa narodila 25. augusta 1905 v Poľsku v malej dedine Glogowiec. Bola tretím dieťaťom z desiatich súrodencov. Keď mala takmer dvadsať rokov, vstúpila do „Kongregácie sestier našej Panej Milosrdenstva“ vo Varšave. Rok po vstupe do kláštora prijala rehoľný habit a meno „sestra Mária Faustína“.

V tridsiatich rokoch dostala sestra Faustína od Boha milosť a poslanstvo, aby rozšírila vieru a úctu k Božiemu milosrdenstvu. Mala hlásať plán Božieho milosrdenstva a záchrany pre celý svet. Nebola to ľahká úloha. Celý jej život spočíval v napodobňovaní Kristovej obety – bol to život žitý pre iných. Pán ju obdaril veľkými milosťami: darom kontemplácie, hlbokým poznaním tajomstva Božieho milosrdenstva, víziami, zjaveniami, skrytými stigmami, mystickými zážitkami. S. Faustína dala svoj život za obeť za hriešnikov a taktiež pre záchranu duší zakúšala mnohé utrpenia. Navonok nič neprezrádzalo jej neobykle bohatý mystický život. Horlivo si plnila svoje povinnosti, verne zachovávala všetky rehoľné pravidlá, bola sústredená, mlčanlivá a pritom vyrovnaná, plná nezištnej lásky k blížnemu. Fyzicky vyčerpaná, no duchovne zrelá, zomrela 5.10.1938 na tuberkulózu. Zanechala svoj **Denníček duše**, ktorý patrí k vynikajúcim dielam mystickej literatúry. Pápež Ján Pavol II. vykonal jej beatifikáciu v Ríme v roku 1993 a v r. 2000 ju vyhlásil za svätú.

Obraz Milosrdného Ježiša

často nazývaný aj obrazom Božieho Milosrdenstva. Predstavuje zmŕtvychvstalého Spasiteľa, ktorý prináša ľuďom pokoj skrze odpustenie hriechov za cenu svojho umučenia a smrti na kríži. Pre tento obraz Krista sú charakteristické dva lúče. Svetlý lúč predstavuje vodu, ktorá ospravedľňuje duše, červený lúč znamená krv, ktorá je životom duší... Šťastný je ten, kto bude žiť v ich tieni. Pod obrazom sú – podľa Kristovej vôle – umiestnené slová – „Ježišu, dôverujem v Teba.“

Hodina Božieho milosrdenstva

Podľa Spasiteľovej vôle je táto hodina časom veľkej milosti a milosrdenstva, keď Ježišova štedrosť nemá hraníc, je to hodina veľkého milosrdenstva, v ktorej možno vyprosiť od neho čokoľvek v súlade s jeho najsvätejšou vôľou. Pán Ježiš pripomínal Faustíne, že o tretej hodine popoludní má zveľbovať Božie milosrdenstvo

a prosiť za celý svet, osobitne za hriešnikov. Aby duša lepšie a plodnejšie prežívala túto hodinu, Ježiš dal konkrétne spôsoby modlitby ako uctiť hodinu Jeho smrti: modlitbou Krížovej cesty; keby bola ťažkosť pomodliť sa tú, môže sa nahradiť krátkou adoráciou Oltárnej sviatosti, a ak ani to nie je možné, treba sa zahĺbiť do modlitby na mieste, kde sa v tej chvíli duša nachádza a v modlitbe si uctiť a odvolávať sa na zásluhy Pánovho umučenia.

Sviatok Božieho milosrdenstva

Má najväčší význam medzi všetkými formami pobožnosti k Božiemu milosrdenstvu. Tento sviatok nie je len dňom zvláštneho zvelebovania Boha v tajomstve Milosrdenstva, ale aj časom Milosti pre všetkých ľudí. Spasiteľ opäť vyjadril veľkú túžbu, aby sa v prvú nedeľu po Veľkej noci slávil sviatok milosrdenstva. V ten deň sa má z kazateľnic ohlasovať chvála Milosrdenstva, ktoré nezastaví nijaká ľudská bieda. **„Kto v tento deň pristúpi k prameňu života – povedal Kristus - ten dosiahne úplné odpustenie hriechov a trestov. V ten deň je otvorené vnútro Môjho Milosrdenstva... Nech sa nebojí priblížiť ku mne žiadna duša, hoci by jej hriechy boli ako šarlát.“** (...) „Žiadna duša nenájde ospravedlnenie, dokiaľ sa neobrátí s dôverou na moje Milosrdenstvo...“

Korunka Božieho Milosrdenstva

Túto korunku nadiktovať Pán Ježiš s. Faustíne ako modlitbu na uprosenie a zmierenie Božieho hnevu. Ježiš s. Faustíne povedal: „Keď sa budú modliť túto korunku, rád im dám všetko, o čo ma budú prosiť, (...) čo je v súlade s mojou vôľou. „Duše, ktoré sa budú modliť túto korunku, obklopí moje milosrdenstvo v živote a zvlášť v hodine smrti.“

Mini - kvíz.

1. Ako sa volá rehoľná sestra, ktorá dostala od Boha úlohu hlásať svetu o Božom milosrdenstve?
 - a.) Matka Tereza
 - b.) Faustína Kowalská
 - c.) Mária Gorettiová
2. V ktorú nedeľu po Veľkej Noci slávime sviatok Božieho milosrdenstva?
 - a.) prvú
 - b.) tretiu
 - c.) piatu
3. Ako sa volá modlitba, ktorou prosíme o Božie milosrdenstvo?
 - a) litánie k Božiemu milosrdenstvu
 - b) svätý ruženec
 - c.) korunka k Božiemu milosrdenstvu
4. Ktorá hodina je hodinou Božieho milosrdenstva?
 - a.) 12,00 hod.
 - b.) 15,00 hod.
 - c.) 18,00 hod.
5. Aké dva lúče vychádzajú zo srdca Pána Ježiša na obraze Milosrdného Ježiša?
 - a.) modrý (znázorňujúci vodu) a červený (znázorňujúci krv)
 - b.) zelený (vyjadrujúci nádej) a žltý (vyjadrujúci svetlo)

(Správne odpovede: 1b, 2a, 3c, 4b, 5a)

Farský bulletin redakčne zostavili: vdp. Štefan Rusňák, Alena Balogová, Ing. Eva Mišíková, Ing. Adriana Ondrušková, Bc. Alena Dostalová, Mgr. Adriana Biskupičová a prispievatelia článkov. Časopis neprešiel jazykovou korektúrou.